

Când încep măsurile de disciplinare ale Bisericii (Adunării) și până unde merg acestea?

Limitele disciplinării - Samuel Ridout

Când încep măsurile de disciplinare ale Bisericii (Adunării) și până unde merg acestea?

Versete călăuzitoare: Matei 18

Prin „disciplinare” înțelegem exercitarea generală a grijii, preocupării și supravegherii în administrarea Casei lui Dumnezeu, pe care El a încredințat-o poporului Său. Ea include forme diferite, în care se face cunoscută această grijă, de la cele mai simple forme de interes frățesc și sfat pentru corectare publică și mustrare în Adunare, până la excluderea din părtășia sfinților, care, cu regret, este uneori necesară. Pentru o diferențiere mai clară vrem să grupăm diferitele tipuri de disciplină sub titlurile menționate. Nu ne interesează aici în primul rând chestiunea disciplinării în general, cât să arătăm adevăratele limite scripturale a ceea ce se face.

Grija frățească în general

După ce Domnul l-a restabilit pe ucenicul Său rătăcit, Petru, El a îndreptat, dacă putem spune așa, expresiile de dragoste ale lui Petru față de El mai departe spre dragostea și grija față de mieii și oile Sale. După ce samariteanul milostiv l-a găsit și l-a îngrijit pe omul care căzuse între tâlhari, l-a dus la un han și a asigurat îngrijirea lui ulterioară. Mântuirea este începutul binecuvântat al unei lucrări care continuă până la punctul ei culminant, la venirea Domnului. Această lucrare include instruirea, îngrijirea și corectarea în puterea Duhului Sfânt, administrate prin intermediul diferitelor mădulare ale trupului lui Hristos: „pentru ca mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (1 Corinteni 12.25).

Putem spune foarte bine că această grijă constă în primul rând în oferirea de hrană adecvată, așa cum se exprimă în cuvintele Domnului: „*Paște* (sau: hrănește) mielușei Mei”. Apoi este nevoie de protecția dragostei: „*Păstorește* (sau: păzește) oile Mele”; și ca să nu apară gândul că „păstoria” este tot ceea ce este necesar pentru bunăstarea oilor, Domnul nostru, în ultimul răspuns pe care i-l dă lui Petru, revine la simplitatea primului: „*Paște* (sau: hrănește) oile Mele”.

Hrănirea oilor ocupă, în mod firesc, primul loc. Când un suflet a trecut de la moarte la viață, prima grijă care trebuie avută este ca el să fie zidit prin „laptele curat” al Cuvântului. Așa se asigură creșterea spirituală. Ce privilegiu prețios este să ți se permită să ai grijă de mieii și oile iubite ale turmei lui Hristos! Nu ne putem dori un privilegiu mai mare decât acela de a le oferi iubiților Domnului „partea lor de hrană la timpul potrivit” (Luca 12.42) - o slujire care se referă în primul rând la lucrarea și Persoana Domnului nostru Isus. Este o slujire la care toți pot contribui, la care cei care au daruri speciale de învățătură își pot împlini cu bucurie slujba.

În adunările poporului lui Dumnezeu ar trebui să ne amintim mereu că această grijă este strict necesară. Fără ea, exercitarea disciplinei este aproape imposibilă, chiar și în formele sale cele mai simple. Dacă frații și surorile nu primesc hrana corespunzătoare, ei devin atât de „anemici” din punct de vedere spiritual, încât devin hipersensibili chiar și la cea mai ușoară formă de îndemn frățesc. Ei sunt atunci practic prea slabi pentru a avea parte de binecuvântarea slujbei din Ioan 13 – „sunteți datori că vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13.14). Să fim atenți, așadar, ca întotdeauna să existe o ofertă abundentă de laptele curat al Cuvântului într-o slujire care să răspundă nevoilor diverse ale sfinților, pentru ca ei să fie zidiți pe credința lor preasfântă și hrăniți prin cuvintele credinței, și astfel să crească spiritual prin adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu.

Când încep măsurile de disciplinare ale Bisericii (Adunării) și până unde merg acestea?

Să trecem acum la subiectul pe care îl avem în inimă.

Îngrijirea și supravegherea frățească

Tinerii credincioși se confruntă cu pericole deosebite din trei direcții: din interior, de la carne, apoi din exterior, de la lume, și în cele din urmă de la satan, care vrea în mod constant să se folosească de carne și de lume pentru a îndepărta sufletul de la simplitatea față de Hristos. Dragostea ne va împinge să avem grijă de mieii turmei. Ei ne-au fost încredințați și trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva lipsa de operativitate a acestei dragoste, care se îngrijește de ei, nu este un motiv pentru care nu se adaugă mai mulți oameni la turma de sfinți care se adună în Numele Domnului.

Primul element al acestei îngrijiri ar trebui să fie vigilența: „Ei veghează asupra sufletelor voastre (ca unii care vor da socoteală)” (Evrei 13.17). Orice păstor veghează asupra oilor sale. Dacă nu ar face acest lucru, ar însemna să deschidă calea pentru atacul lupului. Chiar și de cele mai simple lucruri ar trebui să se poarte grijă, de exemplu, de prezența regulată la orele de întâlnire, de stilul de viață personal, de relații sociale și de alte lucruri similare. Observăm imediat că intrăm aici într-o zonă delicată, care impune anumite limite pentru această formă de îngrijire.

Ar trebui într-adevăr să fim vigilenți, dar nu suspicioși. Supravegherea iubitoare și amabilă este departe de un duh neliniștit și curios, care se amestecă peste tot. Nu ar trebui să suspectăm răul fără un motiv întemeiat. Și chiar și în relația fraternală, despre care vorbim aici, ar trebui să fim atenți să nu imputăm motive rele, atunci când ceva nu este evident.

Mai exact, dacă un tânăr credincios lipsește des de la orele de adunare, cu siguranță nu ar fi înțelept sau corect să presupunem imediat că acest lucru se datorează unei lipse de interes. Este mai bine să abordăm problema într-un spirit de încredere, într-o dragoste care nu gândește nimic rău. În loc să punem întrebări insistente, mai bine ar fi ca dragostea să caute să păstreze legătura și să câștige încrederea celui de al cărui stil de viață ne îngrijorăm. Acest lucru poate fi suficient pentru a indica în ce spirit ar trebui să fie exercitat un întreg complex de grijă frățească. Nu vom insista asupra acestui aspect, dar le reamintim cititorilor noștri că avem tendința de a cădea de la o extremă la alta, de la indiferență, pe de o parte, la în a ne amesteca, pe de altă parte, ceea ce nu avem dreptul să facem decât dacă fratele a apelat la noi.

Acest lucru ne conduce la a vorbi despre un efort mai amplu, atunci când este vorba de corectarea unui eșec evident sau a unei slăbiciuni, așa cum vedem în imaginea din Ioan 13. „Să mustri negreșit pe aproapele tău, și să nu porți păcat din cauza lui” (Leviticul 19.17) era poruncit în Lege. Ceea ce este poruncit acum sub har este efortul dragostei adevărate. Cât de des, cu regret, suntem preocupați de răul altora, fără a suferi personal din cauza aceasta, și vorbim despre ei în loc să vorbim cu ei. Acest fapt nu îi ajută în niciun fel. Dacă ei află că vorbim despre ei pe la spatele lor, acest fapt va tinde să îi îndepărteze.

Dragostea pur și simplu prinde curaj și merge la fratele care a făcut un pas greșit, după ce mai întâi a căutat fața Domnului în rugăciune pentru el și pentru noi înșine. „Chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții”, se spune în Galateni 6.1.

Încrederea fratelui a fost câștigată. Gândul că l-am umili sau că ne-am pune deasupra lui nu se naște în el. Îi aducem Cuvântul simplu al lui Dumnezeu și Îl aplicăm la situația existentă - la modul lui de viață, la relațiile lui sau la ceea ce ar putea fi. Singurul nostru scop este restabilirea

Când încep măsurile de disciplinare ale Bisericii (Adunării) și până unde merg acestea?

lui. Și, cu tot harul și dorința unei inimi, care este în legătură cu Hristos, căutăm să păstorum oia Sa iubită. Aceasta este o sarcină binecuvântată și totuși foarte delicată, care nu are nevoie de nimic mai mult decât de harul Domnului nostru pentru a reuși cum trebuie. Aceasta vrea să spună El prin cuvintele: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13.14).

Și aici există în mod evident limite pentru exercitarea corectă a acestei responsabilități. După cum s-a spus deja, nu trebuie să avem suspiciuni nejustificate față de fratele nostru sau să-l acuzăm în mod inutil de fapte rele, care nu au fost dezvăluite. De exemplu, este posibil ca cineva să fi făcut prietenii și legături dăunătoare. Nu trebuie să mergem dincolo de ceea ce ne este cunoscut ca fapt. Un frate tânăr poate să fi fost văzut în compania unor tineri neevlavioși și putem fi serios îngrijorați de acest lucru. Dar acest lucru nu ne dă dreptul să-l acuzăm, de exemplu, că a mers la cinema cu ei sau altele asemenea. Linia de demarcație este clară. Ne ocupăm doar de ceea ce știm, subliniem pericolele care pot fi legate de aceasta și suntem atenți să nu mergem dincolo de faptele simple pe care le cunoaștem. Atunci când un suflet este abordat în acest mod, în dragoste frățească și încredere sinceră, fără a aduce în discuție întreaga amploare a alunecărilor, se întâmplă adesea ca inima să fie cercetată și urmează judecata de sine. Dacă, pe de altă parte, ne-am fi exprimat suspiciunile și l-am fi acuzat de ceva, de care nu era cu adevărat vinovat, cu siguranță că el ne-ar fi luat-o în nume de rău și probabil ar fi putut să folosească aceasta ca scuză pentru a continua pe calea greșită.

Disciplinare de către Adunare (Biserică)

De la exercitarea grijii personale și a supravegherii frățești ajungem acum la disciplinarea propriu-zisă de către Adunare. Atâta timp cât răul este de o asemenea natură încât mai există încă speranța de îndreptare și nu este dezonorat Numele Domnului, ar trebui să continuăm eforturile noastre personale de a-l îndrepta pe fratele care alunecă. Dar, dacă ne vedem în imposibilitatea de a-i spune ceva, putem să ne arătăm îngrijorarea evitând să avem de-a face cu el. „Iar dacă cineva nu ascultă de cuvântul nostru prin epistolă, să-l însemnați și să nu vă însoțiți cu el, ca să-i fie rușine; și nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci muștrați-l ca pe un frate.” (2 Tesaloniceni 3.14,15). Uneori, puțină neglijare tăcută, pe care probabil doar fratele nostru o percepe, este mai eficientă decât o admonestare constantă cu cuvinte la care el își închide urechea, mai ales atunci când o astfel de reținere este însoțită de semne de întristare autentică și de dovezi de dragoste atentă, atunci când se oferă ocazia. Domnul nostru iubit i-a dat sârmanului și nelegiuitului Iuda, despre care știa că urma să-L trădeze, cea mai aleasă bucată de mâncare. Dacă ar fi existat măcar un gram de tandrețe în inima dură a lui Iuda, el ar fi trebuit să fie atins de această dragoste.

Atunci când cineva se simte îndemnat la o astfel de atitudine de evitare a contactului cu fratele său, ar trebui să aibă mare grijă să o facă în particular. Nimic nu rănește mai mult mândria, mai ales la cineva care s-a îndepărtat deja de Dumnezeu, decât să fie pus la stâlpul infamiei. Dar poate veni momentul în care răul este de așa natură încât dragostea însăși și credințioșia față de Domnul se simt obligate să atragă atenția fraților asupra unei chestiuni care nu poate fi îndreptată în particular. „Spune-l adunării” (Matei 18.17). Calea fratelui este acum cunoscută de adunare, căreia îi revine deci sarcina de a exercita diferitele etape ale disciplinei necesare. Poate exista o nevoie evidentă de corecție. Calea fratelui este în mod clar greșită, și totuși, chiar și aici există limite clar stabilite de Scriptură. „Să-l bată cu patruzeci de lovituri; să nu le întrecă, pentru ca nu cumva, dacă-l vor bate cu mai multe lovituri peste acestea, fratele tău să fie disprețuit în ochii tăi” (Deuteronomul 25.3). Avem aici un principiu care protejează împotriva durtății nepotrivite

Când încep măsurile de disciplinare ale Bisericii (Adunării) și până unde merg acestea?

chiar și sub Lege. Cu cât mai mult noi, care cunoaștem harul Domnului nostru Isus Hristos, ar trebui să temperăm pedeapsa cu milă!

Disciplinarea din partea adunării poate fi împărțită în trei categorii: admonestare în particular, muștrare publică și excludere.

Întregul spirit al Scripturii trebuie să ne călăuzească mai degrabă, și mai puțin pasaje izolate. Așa cum o persoană individuală ar trebui să semnaleze fratelui păcatul său „între tine și el singur” pentru a-l câștiga, dacă este posibil, pe fratele respectiv, același spirit ar trebui să caracterizeze adunarea în acțiunile sale. Acest lucru este inclus în cuvintele care urmează pasajului deja citat: „Dacă nu va asculta nici de adunare ...”. În acest punct, atitudinea adunării este cea din Galateni 6.1: „Voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții”. În mod similar, apostolul scrie: „Vă îndemn dar, fraților, muștrați pe cei în neorânduială” (1 Tesaloniceni 5.14).

Îndemnul în particular

Îndemnul în particular este atât de strâns legat de grija personală, încât nu este nevoie să se spună prea multe despre el aici. Adunarea este probabil convinsă că un frate are nevoie de un astfel de îndemn și să însărcineze pe unul sau doi bărbați serioși, evlavioși și cu greutate morală să meargă în particular la cel care se află pe un drum greșit și să-l admonesteze în numele adunării. Aceștia trebuie să-i atragă atenția că, prin calea lui, pângărește Numele și mărturia Domnului în așa fel încât nu pot fi în niciun caz de acord cu el. Ei trebuie să-l avertizeze și să-l roage să se smerească și să lase răul. Limitele aici sunt clare. De exemplu, ar fi nepotrivit să adreseze această muștrare în public. Acest lucru ar da impresia de grabă și ar arăta ca și cum cineva ar vrea să scape de o persoană neplăcută. Mai degrabă, ar trebui să se aibă grijă să se dea doar avertismentul.

Poate că unii din adunare consideră că este nevoie de mai mult, decât această acțiune în particular. Ei ar pleda pentru o muștrare mai publică sau chiar ar insista ca această persoană să fie exclusă imediat. Toți cei care sunt înclinați în acest sens, trebuie să țină cont de faptul că ei nu pot merge dincolo de conștiința adunării. S-au făcut multe pagube, pentru că unii au insistat asupra unui act de disciplină extremă, în timp ce alții au fost convinși că ar fi trebuit să se urmeze o cale mai puțin aspră. Un bun chirurg se străduiește să păstreze un mădular. Amputarea este ultima sa soluție.

Mustrarea publică

Presupunem că admonestarea în particular nu a dus la rezultatul dorit. Acum este indicat un alt pas, și anume muștrarea publică. Răul a căpătat asemenea proporții, încât nimeni nu mai poate închide ochii în fața lui. Totul indică faptul că va progresa în rău. Dragostea își dă seama acum că este necesară o acțiune radicală. Pentru ca un frate să fie scutit de rușinea și umilința unei perioade prelungite de separare de comunitate, el trebuie să fie confruntat cu fapta sa rea. Se face o muștrare publică în prezența întregii adunări. „Pe cei care păcătuiesc muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă teamă” (1 Timotei 5.20). Sfinții, adunați în Numele Domnului, simt sfințenia prezenței Sale și, în același timp, simt harul Său și sunt obligați să îl muștre pe cel care a greșit. Presupunem aici că cel care face cunoscut o astfel de muștrare este cunoscut pentru bunătatea și blândețea sa (Filipeni 3.18). Limitările de aici sunt, bineînțeles, evidente. Nu ar trebui să existe nicio exprimare de mânie sau resentimente și nici vreun semn de spirit fariseic de îndreptățire de sine. Întristarea este cu siguranță atitudinea potrivită pentru cei care sunt conștienți că Domnul lor a fost dezonorat în casa prietenilor Săi și nu ei.

Când încep măsurile de disciplinare ale Bisericii (Adunării) și până unde merg acestea?

Ar trebui să se aibă mare grijă să nu se lase purtați de exagerare în a arăta calea rea de la început. Nu ar trebui spus nimic care să nu fie pe deplin susținut de fapte, iar acestea ar trebui să fie afirmate în așa fel încât cel care a greșit, în loc să se justifice, să nu poată să nu recunoască justificarea muștrării și să se plece sub ea, deoarece simte că a meritat mai mult decât mai puțin.

Menționăm în această privință cu o oarecare îngrijorare o practică exercitată printre unii din poporul Domnului, prin care se cere unei persoane să „nu ia parte”. Unii au îndrăznit, într-adevăr, să prescrie acest lucru, chiar fără să consulte mai întâi adunarea, spunând că nu vor participa la frângerea pâinii dacă o astfel de persoană va fi lăsată să participe. Aceasta înseamnă, de fapt, a lua disciplina din mâinile adunării și a o lăsa să fie exercitată de o persoană individuală. Rezultatul nu poate fi decât că adunarea se alege cu reproșul de a fi dominată de câțiva și că, probabil, ușa este cu adevărat închisă pentru ceea ce ar fi putut fi altfel începutul unei restabiliri.

Dacă cazul devine și mai disperat, purtarea noastră de grijă ar trebui să devină și mai intensă. Nu spunem că nu pot exista cazuri în care *adunarea* să simtă că un frate ar face mai bine să se rețină, dar astfel de cazuri sunt rare, iar o astfel de acțiune este mai potrivită atunci când există o suspiciune rezonabilă că răul poate fi mai rău decât se știe în prezent și că ar putea ieși în curând la iveală. Astfel, un frate, despre care s-a spus că se află pe o cale păcătoasă, ar putea apărea în adunare pentru frângerea pâinii. Adunarea i-ar putea cere să se abțină, până când va exista timp pentru a investiga cazul său. Nu trebuie să spunem că acest lucru ar trebui făcut imediat. Dar dezaprobăm faptul de a face din neparticipare o măsură disciplinară.

Excluderea

Ajungem acum la ultimul pas, excluderea, și îi rugăm pe cititorii noștri să observe cât de multe lucruri au precedat-o. Ne temem că mulți dintre noi au greșit în această privință. Am neglijat atât de complet pașii anteriori de îngrijire și supraveghere fraternă, încât păcatul evident poate fi atribuit cel puțin parțial neglijenței noastre, parțial celui care a greșit. Desigur, dacă răul a devenit atât de evident și de mare încât nu mai poate fi tolerat, așa cum este descris în 1 Corinteni 5, atunci nu există decât o singură cale: „Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!” Dar motivul pentru o astfel de acțiune ar trebui să fie clar. Nu ar trebui să existe loc pentru cea mai mică aparență de simplă animozitate personală sau chiar și pentru cea mai mică bănuială că o parte din adunare s-a impus.

Răul, care trebuie dat afară, trebuie să fie atât de flagrant, încât să nu apară nicio suspiciune printre cei care aud despre el, că s-a folosit o duritate nejustificată. Putem fi destul de siguri că atunci când conștiința comună a fraților și surorilor nu poate să recunoască o cale ca fiind rea, cei care caută să impună această disciplinare ar trebui să se întrebe dacă nu cumva se înșală. Nu avem aici, într-adevăr, un avertisment dat de dragostea divină, care îi îndreptățește pe oamenii lui Dumnezeu să caute sfatul fraților lor? S-ar putea spune multe în această privință. Noi credem că nu este necesar să spunem mai mult.

Unuia rău, care a fost exclus, nu i se refuză doar dreptul de a frânge pâinea. Frații și surorile nu trebuie să aibă nici un fel de relații cu el. Și totuși, chiar și aici există anumite limite ale disciplinei, pe care dorim să le abordăm. Dacă un exclus face parte dintr-o familie de credincioși, este soț sau frate, ar fi o greșeală să aplicăm literal cuvântul „nici măcar să nu mănânce cu unul ca acesta”. O soție nu ar refuza să se așeze la masă cu soțul ei care se află sub disciplină. Dacă ar face-o, și-ar încălca datoria de soție. Ea își manifestă refuzul de a sta în părtășie în alte moduri. Ar echivala cu hărțuirea, dacă s-ar insista ca ea să nu-și mai îndeplinească îndatoririle casnice.

Când încep măsurile de disciplinare ale Bisericii (Adunării) și până unde merg acestea?

De asemenea, am dori să menționăm că este bine să verificăm din când în când o persoană exclusă, în speranța că Dumnezeu lucrează în sufletul ei, deoarece chiar și o excludere are ca scop restabilirea (compară cu Leviticul 14.3).

Aici am dori să spunem un cuvânt despre aspectele care depășesc limitele locale ale disciplinării. Nu este nevoie să menționăm că adevărul unității trupului și efortul de a păstra unitatea Duhului cere ca orice disciplinare adevărată exercitată de o adunare să fie recunoscută de toate celelalte adunări și urmată în consecință. Ar fi o independență flagrantă să nu facem acest lucru. Dar acest lucru nu face decât să sublinieze necesitatea de a trata disciplinarea așa cum am arătat: în mod corespunzător și scriptural.

Așa cum am spus, dacă s-a ajuns la un nivel atât de extrem încât disciplinarea nu se recomandă conștiinței fraților și surorilor din alte părți, adunarea locală ar trebui desigur să se întrebe dacă nu cumva a făcut o greșală. Într-un astfel de caz, ar trebui să caute părțasia și examinarea din partea fraților săi din altă parte, care ar putea avea experiență cu privire la ceea ce au făcut. Dacă suntem siguri că am acționat pentru Domnul, putem fi încrezători că frații noștri, de a căror sinceritate spirituală suntem convinși, vor trage aceleași concluzii ca și noi, atunci când vor fi puși la curent cu faptele. De asemenea, vom căuta sfaturi suplimentare pentru neîncrederea sănătoasă cu privire la noi înșine, ceea ce este spre adevărata siguranță, și părțasia celor care sunt la fel de legați ca și noi de acțiunea noastră de disciplinare.

Este trist câte despărțiri au avut loc în trecut pentru că nu a fost recunoscut principiul despre care tocmai am vorbit! Acte extreme de disciplinare au fost impuse poporului lui Dumnezeu în așa fel încât nu era permis să se pună la îndoială veridicitatea unei astfel de acțiuni, ci era forțat fie să se supună acesteia, fie să se retragă din părțasia cu adunarea care a exercitat disciplinarea. Nu este nevoie să fim mai concreți aici, căci inimile noastre sunt îndurerate la gândul eșecului nostru în această direcție! Să ne întrebăm doar: nu există încă un remediu? Nu mai putem, cel puțin într-o anumită măsură, să ne întoarcem pe drumul de pe care am venit? Și dacă credem că s-a folosit o duritate nejustificată într-un act de disciplinare, nu ar trebui, în frica lui Dumnezeu și cu toată simplitatea, să recunoaștem acest lucru și să-l reparăm în măsura în care este posibil?

În încheiere, haideți să punem acest subiect extraordinar de important, cu toate detaliile sale, pe inima fiecăruia dintre noi. Fie ca să se producă o trezire printre frați și surori, o reînviere autentică a harului în inimile noastre, care, în eforturile de exercitare a disciplinării necesare, să respecte cu atenție limitele pe care Cuvântul lui Dumnezeu le stabilește pentru fiecare etapă. Și fie ca noi să ne ferim de pericolele la care ne-am referit.